

din 03/12/2012

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 21 din 10/01/2013

Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 113A din 9 iulie 2012 a Curții de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 26 iulie 2011, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 223/2011

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. - Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 113A din 9 iulie 2012 a Curții de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie, privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 26 iulie 2011, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 223/2011.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Adriana Donțu

București, 3 decembrie 2012.
Nr. 246.

ANEXĂ

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ
ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ,
CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 21 iunie 2012

Dosar nr. 7.576/2/2011
Curtea constituită din:

Președinte	- Georgeta Stegaru
Judecător	- Andreea Vasile
Grefier	- Elena Dana Ciobanu

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulate de apelanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România împotriva Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în Dosarul de arbitraj nr. 2/2011, în contradictoriu cu intimata Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA).

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns apelanta prin avocat Gheorghe Crăcea, cu delegație la dosar, și intimata prin avocat Roata Alexandru Palade, cu împuternicire avocațială nr. 464.518 din 10 noiembrie 2011, aflată la fila 64 din dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, în sensul că apelanta a depus la dosar înscrisuri, cu opis, înregistrate la data de 20 iunie 2012, după care, părțile, reprezentate, arată că nu au alte cereri de formulat, care să conducă la amânarea dezbaterilor.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe cererea de apel.

Apelanta, prin avocat, solicită admiterea apelului, modificarea sentinței arbitrale din data de 11 iulie 2011, pentru următoarele motive:

Primul motiv de apel se referă la drepturile ce fac obiectul metodologiei, și anume la dreptul de reproducere și distribuire, nu la dreptul de reproducere sau distribuire, astfel cum eronat a stabilit completul arbitral. Apreciază irelevantă cauzei analiza pe care intimata o face în legătură cu prezumția epuizării dreptului de distribuție ce este condiționată de autorizarea în prealabil a primei vânzări. Tocmai metodologia trebuie să urmărească autorizarea primei vânzări realizată de producător. Art. 14¹ alin. 2 din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că dreptul de distribuire se plătește o singură dată, de către o singură persoană, după care se epuizează și nu cum sugerează intimata, de fiecare distribuitor în parte. Susținerile intimitei sunt neîntemeiate și neconforme cu scopul urmărit de metodologie, aceleași concluzii având și față de soluția completului de arbitraj. Invocă Decizia CAB nr. 161A/2010 privind încălcarea principiului relativității. Prin folosirea noțiunii de "utilizatori" în accepțiunea apelantei se va produce lărgirea sferei persoanelor, cărora metodologia le este aplicabilă, la persoane care nu au participat la negociere sau la arbitraj și cărora în fapt metodologia nu li se adresează. Față de caracterul relativ al procedurii negocierii și, respectiv al celei de arbitraj, nu poate fi primită o astfel de concluzie, a obligativității dispozițiilor metodologiei și față de alte persoane, străine de raportul juridic astfel creat.

Al doilea motiv de apel se referă la definițiile noțiunilor de "produse premium", "buget" și "solduri".

Completul de arbitraj a stabilit două condiții, respectiv condiția gratuității produsului premium și nemajorarea prețului produsului sau serviciului promovat. Pentru a respecta cele două condiții, DVD-ul premium atașat produsului sau serviciului promovat ar trebui să aibă o valoare inferioară acestuia, astfel încât costul de producție să poată fi asimilat/acoperit și suportat din prețul produsului ori serviciului promovat.

Al treilea motiv de apel se referă la faptul că atât completul de arbitraj, cât și intimata au dat o interpretare eronată noțiunii de PPD, în raport de care se calculează remunerația corespunzătoare unui produs standard. Susține că prețul vizat de PPD este cel stabilit de producător în relația sa comercială cu distribuitorul. Cum acești intermediari pot cumpăra de la producător cantități mari ori cantități mai mici, unde prețul este mai mare, pentru a asigura o bază de calcul echitabilă, părțile au plecat de la ipoteza ca remunerația să fie stabilită în raport de cel mai mare preț.

Al patrulea motiv de apel, privind remunerația minimă aferentă produselor premium, arată că atât timp cât remunerația autorilor este raportată la veniturile producătorilor de videोगrame, nu se poate vorbi despre o nesocotire a intereselor autorilor în favoarea altor persoane. Susține că din aprecierile completului de arbitraj, potrivit cărora produsul premium este în realitate produsul principal, iar din prisma acestui fapt autorul ar trebui asigurat cu o remunerație minimă raportată la prețul de vânzare către public, rezultă că aceasta a fost într-o gravă eroare și nu a interpretat corespunzător elementele de fapt și de drept ale cauzei. Apreciază că remunerația minimă nu trebuie să devină o formă de constrângere a producătorului, prin exercitarea unei presiuni asupra prețului practicat de acesta și nici nu trebuie să substituie remunerația procentuală.

Depune la dosar concluzii scrise. Solicită obligarea intimitei la plata cheltuielilor de judecată, potrivit chitanței și facturii fiscale nr. 671.624/2012, pe care le depune la dosar.

Intimata, prin avocat, solicită respingerea apelului, ca neîntemeiat.

Susține că metodologiile adoptate potrivit procedurii stabilite de Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, sunt opozabile erga omnes și nu doar părților în proces. Invocă dispozițiile Convenției de la Berna, care recunoaște autorilor operelor artistice dreptul exclusiv de a autoriza reproducerea acestor opere, în orice mod și sub orice formă. Singurele excepții derogatorii de la caracterul exclusiv al dreptului patrimonial de autor, consfințit de Convenția de la Berna, sunt prevăzute în mod expres și derogatoriu la art. 11 bis.

De asemenea, invocă art. 2 lit. f) din Legea nr. 8/1996, care specifică în mod expres că distribuitorul este obligat să obțină autorizație și să plătească remunerațiile numai în cazul în care dreptul de distribuire nu ar fi fost epuizat.

Susține că indiferent de prevederile metodologiei, în cazul în care dreptul de distribuire nu ar fi fost epuizat, orice persoană, indiferent de calitatea acesteia, are obligația legală de a obține autorizația autorului pentru vânzarea reproducerii operei și de a plăti remunerația.

Cu privire la temeinicia și nelegalitatea criticilor aduse definirii produselor premium, arată că prin contractul încheiat cu reviste/ziare, producătorii de videोगrame au dreptul și capacitatea să includă o clauză contractuală privitor la modalitatea de distribuire a acestora, cum prevede metodologia. Arată că este nefondată susținerea că nu ar avea mijloace.

Arată că neîntemeiate sunt și criticile definirii prin metodologie a bazei de calcul al remunerațiilor. Potrivit propunerii UPFR, 350 de exemplare pot reprezenta întregul tiraj, astfel că în această situație autorul va fi privat integral de drepturile sale.

În ceea ce privește criticile privitoare la remunerațiile minime stabilite prin metodologia adoptată prin hotărâre arbitrală, stabilirea remunerației minime are rolul de a asigura autorilor dreptul la o remunerare echitabilă în toate cazurile în care acest nivel nu ar fi atins prin aplicarea remunerației procentuale. De asemenea, solicită obligarea apelantei la plata cheltuielilor de judecată.

CURTEA,

având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de 28 iunie 2012.

Pronunțată în ședința publică de la data de 21 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile
Grefier,
Elena Dana Ciobanu

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 28 iunie 2012

CURTEA,

în aceeași constituire și pentru aceleași motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de 5 iulie 2012.
Pronunțată în ședința publică de la data de 28 iunie 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile
Grefier,
Elena Dana Ciobanu

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 5 iulie 2012

CURTEA,

în aceeași constituire și pentru aceleași motive,

DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de 9 iulie 2012.
Pronunțată în ședința publică de la data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile
Grefier,
Elena Dana Ciobanu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ
ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ,
CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ Nr. 113A
Ședința publică din data de 9 iulie 2012

Dosar nr. 7.576/2/2011
Curtea constituită din:

Președinte	- Georgeta Stegaru
Judecător	- Andreea Vasile
Grefier	- Elena Dana Ciobanu

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulate de apelanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România împotriva Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în Dosarul de arbitraj nr. 2/2011, în contradictoriu cu intimata Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA).

Dezbaterile de fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 21 iunie 2012, consemnate în încheierea de ședință la acea dată, parte integrantă din prezența, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea în cauză, succesiv, la data de 28 iunie 2012, 5 iulie 2012 și 9 iulie 2012, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Prin Cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București Secția a IX-a cu nr. 7.576/2/25.08.2011, apelanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) a formulat, în contradictoriu cu intimata Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), apel împotriva Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011 prin care s-a stabilit Metodologia privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale, solicitându-se modificarea menționată metodologiei conform proiectului propus și susținut de UPFR în cadrul negocierilor, respectiv arbitrajului.

În motivarea cererii astfel formulate se arată în esență că:

I. Drepturile ce fac obiectul metodologiei și definirea noțiunii de "utilizator":

Hotărârea arbitrală este criticată sub aspectul reglementării posibilității de autorizare separată a celor două drepturi (de reproducere și de distribuire), chestiune strâns legată în dezbatere de problema definirii noțiunii de "utilizator", această reglementare fiind reproducută în metodologie sub forma "reproducerea și/sau distribuirea pe teritoriul României a operelor muzicale cuprinse în videograme..." (art. 1 din metodologie).

Consideră apelanta că este neîntemeiată soluția de autorizare separată a celor două drepturi patrimoniale (de reproducere și de distribuire), motivată de faptul că, în mod eronat, arbitrii au apreciat că producătorii se autorizează pentru reproducerea videogramei, iar distribuitorii pentru distribuirea acesteia.

Ceea ce completul de arbitraj trebuia să rețină este - în opinia apelantei - faptul că producătorul de videograme, pe lângă actele de reproducere, realizează "prima vânzare" a produsului (videogramei) care încorporează operele muzicale, astfel că celelalte acte de vânzare succesivă a produsului nu mai pot fi supuse autorizării dreptului de distribuire a operelor muzicale deoarece, potrivit art. 14¹ alin. 2 din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, acest drept patrimonial se consideră epuizat odată cu "prima vânzare". Din acest motiv, includerea distribuitorilor în categoria "utilizatorilor" nu are niciun fundament legal.

Este adevărat că arbitrii au luat în calcul ipoteza epuizării dreptului de distribuire "pe un anumit teritoriu" și au condiționat calitatea de utilizator a distribuitorilor de împrejurarea ca acest drept patrimonial să nu fie epuizat, însă această reglementare este considerată de apelantă ca fiind caducă, lipsită de efecte juridice, de vreme ce prin metodologie (art. 1 și 18) se arată că dreptul de distribuire se autorizează pentru teritoriul României și că nu privește teritorii din alte state. Or, în condițiile în care un producător obține autorizație în baza prezentei metodologii, este evident că dreptul de distribuire este dat exclusiv pentru teritoriul României (și nu doar pentru un anumit teritoriu din România sau din străinătate) și că acest drept a fost epuizat odată cu "prima vânzare" a videogramelor către rețele de distribuție, nemaexistând vreun temei pentru care distribuitorii acestor produse să se autorizeze pentru distribuția pe teritoriul României. Pentru aceleași considerente nici calitatea acestora de "utilizatori" nu poate fi reținută în metodologie.

Precizează apelanta că ipoteza epuizării dreptului de distribuire doar pentru un anumit teritoriu nu este valabilă în situația în care "nu face obiect al prezentei metodologii reproducerea operelor muzicale pe videograme muzicale destinate a fi distribuite pe alt teritoriu decât cel al României și nici distribuirea videogramelor muzicale pe un alt teritoriu decât cel al României" (art. 18 din metodologie).

Pentru aceste motive, consideră apelanta că metodologia se rezumă la actele de distribuire realizate de producător, iar pentru acest motiv solicită a fi reținut ca "utilizator" doar producătorul de videograme. Acesta este și punctul de vedere al Curții de Apel București - Decizia CAB nr. 161A/2010, publicată în Monitorul Oficial al României prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 311/2010 (privind stabilirea drepturilor de autor pentru reproducerea operelor muzicale pe înregistrări sonore).

În susținerea argumentelor expuse, apelanta invocă și prezumția prevăzută de art. 40 din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, care întărește ipoteza potrivit căreia producătorul este persoana care reproduce și distribuie copiile operelor astfel realizate ("în cazul cesiunii dreptului de reproducere a unei opere se prezumă că dreptul la distribuirea copiilor unei astfel de opere a fost, de asemenea, cesionat, cu excepția dreptului de import, dacă nu se prevede altfel prin contract").

Mai precizează apelanta că includerea în categoria utilizatorilor și a distribuitorilor înseamnă a lărgi sfera persoanelor cărora metodologia le este aplicabilă la persoane ce nu au participat la negociere și arbitraj, UPFR reprezentând doar producătorii de videograme, potrivit propriilor reglementări statutare, situație în care ar fi încălcat principiul relativității actelor juridice civile.

Aceeași chestiune juridică a fost soluționată de Curtea de Apel București, în Decizia civilă nr. 161 A din 23 mai 2010, în sensul că, "față de caracterul relativ al procedurii negocierii și, respectiv, al celei de arbitraj, nu poate fi primită o astfel de concluzie, a obligativității dispozițiilor metodologiei și față de alte persoane, străine de «raportul juridic astfel creat»".

II. Criticile aduse de apelantă hotărârii atacate sub aspectul definirii unor noțiuni privind categorii de produse - premium, budget, solduri - sunt în sensul că:

Definirea realizată de completul de arbitraj în ceea ce privește noțiunea de "produs premium" este criticată în ce privește introducerea condiției gratuității, și anume că, prin atașarea acestui produs premium, prețul plătit în mod obișnuit de public pentru produsul/serviciul promovat să nu suporte o majorare față de prețul inițial (existent înainte de a fi însoțit de videogramă), considerând că nu i se poate imputa producătorului de videograme, în contextul în care nu poate controla prețul produsului/serviciului promovat, și că acesta nu poate fi ținut a executa o obligație de plată a remunerației în raport de conduită comercială a distribuitorului de produse și/sau servicii promovate prin atașarea videogramei. În măsura în care prețul produsului sau serviciului promovat prin atașarea videogramei s-ar majora față de prețul plătit în mod obișnuit de public pentru acel produs sau serviciu, producătorul de videograme va fi aspru sancționat, fiind obligat să plătească organismului remunerația corespunzătoare unui produs standard, și nu a unui produs premium, obligația devenind astfel mai oneroasă, fără ca modificarea prețului să depindă în vreun fel de voință sau conduita sa comercială și fără ca în patrimoniul producătorului să se regăsească vreun beneficiu material ocazionat de majorarea prețului produsului ori serviciului promovat.

De altfel, este cunoscut faptul că prețurile variază după cererea și oferta din piață, dar și că prețurile pot crește în măsura în care costurile de producție cresc și ele, inclusiv prin includerea unor costuri de promovare, cum ar fi și costurile cu achiziția/atașarea videogramei la produs/serviciu.

Precizează apelanta că, prin impunerea condiției gratuității videogramei atașate la produsul/serviciul promovat, completul de arbitraj nu a făcut altceva decât să omoare un tip de comerț care putea aduce sume considerabile atât producătorilor, cât și autorilor într-o piață în care vânzările de produse fizice sunt în continuă scădere.

Susținerea UCMR-ADA conform căreia, fără această condiție, prin majorarea prețului produsului/serviciului promovat având videograma atașată, autorii ar fi grav prejudiciați prin remunerațiile minime scăzute nu poate fi reținută întrucât acest tip de vânzare se bazează pe tirajele foarte mari (30.000 buc. - 100.000 buc.), spre deosebire de vânzarea obișnuită care, în cazul DVD-urilor, nu depășește un tiraj de 2.000 buc. la preț standard.

Completul de arbitraj avea obligația să urmărească integrarea noțiunii în ansamblul reglementărilor în vigoare privind gestiunea "drepturilor mecanice" (de reproducere și distribuire) recunoscute autorilor de opere muzicale, astfel încât să evite stabilirea unor noțiuni diferite pentru aceiași termeni folosiți în alte metodologii. Nu este posibil ca noțiunea de "produs premium" prevăzută în metodologia ce face obiectul prezentei cauze să fie diferită de cea prevăzută în Hotărârea arbitrală publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008, atât timp cât, în definitiv, sunt aceleași drepturi, aceleași relații dintre autori (prin UCMR-ADA) și producători (prin UPFR) (atât în cazul fonogramelor, cât și în cazul videogramelor discutându-se despre reproducerea și distribuirea operelor muzicale). Consideră apelanta că noțiunea prevăzută în Hotărârea arbitrală publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008 are un caracter obligatoriu pentru părțile care se regăsesc și în prezentul litigiu și, în virtutea acestui caracter, dar și pentru a asigura o armonizare sau uniformizare corespunzătoare a termenilor care definesc relațiile dintre cele două părți, arbitrii trebuiau să adopte aceeași noțiune regăsită în Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008.

În consecință, se solicită ca instanța de apel să modifice art. 2 lit. c) din metodologie în mod corespunzător celor mai sus argumentate, prin eliminarea sintagmei "în mod gratuit", respectiv condiției "fără majorarea prețului plătit în mod obișnuit de public pentru acel produs sau serviciu", adoptând următoarea formă: "c) prin produs premium se înțelege suportul înregistrat oferit ca bonus pentru promovarea altor produse";

Referitor la definirea noțiunilor de "produs budget" și "produs solduri", se arată că este criticabilă "soluția arbitrilor" în ce privește definirea celor două noțiuni ("budget" și "solduri"), sub aspectul condiționării temporale a produselor pe piață pentru a fi calificate într-o categorie sau alta, respectiv 1 an pentru produsele budget și 18 luni pentru solduri. O astfel de condiționare temporală contravine chiar regulilor economiei de piață și

practicilor comerciale recunoscuta la nivel internațional.

În cazul produsului budget, ambele părți admit că prețul unui astfel de produs este mai mic cu cel puțin 35% față de prețul de lansare și că această scădere a prețului este determinată de scăderea vânzărilor, respectiv de condițiile economice din piață.

În realitate, această scădere a vânzărilor poate surveni mai devreme de un an de la data lansării, putând fi determinată de o serie de factori economici din piață, independenți de voința producătorului, astfel că, în ipoteza acestei condiționări temporale, dacă prețul produsului ar scădea cu 35% mai devreme de un an, producătorul ar fi obligat să plătească remunerația corespunzătoare unui produs standard, și nu a unui produs budget, care este mult mai mică, creându-se o situație inechitabilă față de producător și, totodată, o presiune financiară asupra acestuia care ar dezavantaja inclusiv interesele autorilor de opere muzicale.

Această presiune financiară poate determina producătorul să mențină prețul la nivelul PPD, situație în care, pe parcursul aceluși an, vor fi înregistrate un număr foarte mic de unități vândute, situație în care și titularii vor încasa o remunerație mult mai mică.

UCMR-ADA a solicitat impunerea acestor condiții temporale, ca produsul să stea pe piață cel puțin un an (în cazul produselor budget), respectiv 18 luni (în cazul soldurilor), dorind să preîntâmpine astfel eventualele eludări ale metodologiei de către producători, manifestate prin practicarea unui preț mai mic decât PPD-ul la scurt timp de la lansarea produsului. Însă decizia producătorului de a scădea prețul videogramelor în niciun caz nu are la bază intenția de a plăti drepturile de autor într-un quantum mai scăzut decât în cazul vânzării standard, întrucât automat își scade propria marjă de profit, situație care poate ajunge până la a-și acoperi doar cheltuielile, total sau parțial.

Producătorul, ca orice comerciant, va dori să își vândă produsul la prețul cel mai mare deoarece acest lucru îi asigură o marjă de profit mult mai mare. În al doilea rând, prețul este stabilit de piață, obligând producătorul să se raporteze la condițiile acesteia pentru a rămâne competitiv. Rațiunea pentru care au fost prevăzute aceste categorii de produse - care sunt practic stadii ale aceluiași produs în timp, din punct de vedere al evoluției prețului - a fost tocmai aceea de a permite industriei să supraviețuiască și să se mențină în piața competitivă. Această clasificare pe tipuri de produse este întâlnită și la nivelul practicii europene fără a exista vreo condiție temporală.

În raport cu aceste argumente, temerea UCMR-ADA că produsele vor fi vândute la prețuri mult mai mici decât la cele de la data lansării, fără ca acest lucru să nu fie impus de piață, se dovedește neîntemeiată. Mai mult, prin dispozițiile art. 8 alin. 1 ale metodologiei se arată că "nu este considerată vânzare la solduri vânzarea unor suporturi dintr-o videogramă ce au fost fabricate în scopul vânzării la prețuri de solduri", iar în metodologia propusă de UPFR (art. 11) se prevede că "nu este considerată vânzare budget vânzarea unor suporturi dintr-un album conținând opere muzicale noi ce au fost fabricate special pentru vânzarea la preț redus față de PPD". Or, aceste reglementări vin să întărească metodologia împotriva oricărei eludări prin practicarea unor prețuri net inferioare celor permise de piață.

Aceleași argumente are apelanta și în cazul produselor solduri.

Această condiție temporală este - în opinia apelantei - ilegală întrucât vânzarea la solduri reprezintă consecința lichidării stocului, o formă de asumare a pierderilor ori de recuperare a costurilor înaintate de producător și, nicidecum, nu reprezintă un scop în sine al producătorului ca produsele sale să fie vândute ca solduri (la prețuri foarte mici, unde profitul este inexistent). Momentul la care produsele ajung să fie vândute ca solduri este dictat de piață (cerere și ofertă).

Mai precizează apelanta că, și în cazul definirii noțiunilor de budget și solduri, completul de arbitri avea aceeași obligație de a urmări integrarea noțiunii în ansamblul reglementărilor în vigoare privind gestiunea "drepturilor mecanice", dat fiind faptul că noțiunile de budget și solduri sunt definite și în Hotărârea arbitrală publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008, în cazul fonogramelor, aceleași noțiuni fiind reținute și de Curtea de Apel prin Decizia nr. 161 A din 23 mai 2010 (publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 311/2010). Totodată, completul de arbitri trebuia să aibă în vedere caracterul obligatoriu al acestor termeni în relațiile dintre părți privind drepturile mecanice pe fonograme și că nu justifică niciun temei ca aceiași termeni să suporte modificări în cazul gestiunii drepturilor mecanice pe videograme.

În consecință, se solicită instanței de apel să modifice art. 2 lit. d) și e) din metodologie în mod corespunzător celor mai sus argumentate, prin eliminarea condiției temporale, precum și eliminarea art. 8 alin. 2 și art. 10 din metodologie.

III. Prin cel de-al treilea motiv de apel este criticată soluția completului de arbitri în ceea ce privește determinarea bazelor de calcul pentru produsele standard, solduri și mid. Completul de arbitraj a reținut în mod eronat că ar exista un consens între părți privitor la stabilirea acestor baze de calcul, în realitate existând divergențe sub acest aspect.

În ce privește baza de calcul în cazul produselor standard:

Atât în faza negocierilor, cât și în faza arbitrajului, UPFR a solicitat ca baza de calcul pentru produsele standard să fie determinată prin raportare la PPD (published price for dealers - "prețul publicat pentru distribuitori"), aspect cu care ambele părți au fost de acord, însă fiecare parte a avut o reprezentare personală a noțiunii de PPD.

Prin noțiunea de PPD (published price for dealers - "prețul publicat pentru distribuitori") consideră apelanta că trebuie să se înțeleagă cel mai mare preț publicat de producător în ziua ieșirii suportului înregistrat din depozitul producătorului, așa cum reiese din lista de prețuri ținută și publicată de acesta, preț la care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa o cantitate minimă dintr-un suport relevant, fără a beneficia de niciun fel de reduceri, stimulente, bonusuri sau orice altfel de diminuări ale prețului.

Practic, această definiție este preluată din metodologia publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008, definiție care a fost menținută și de către Curtea de Apel București prin Decizia civilă nr. 161 A din 23 mai 2010 (publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 311/2010).

Completul de arbitri a completat definiția menționată, referindu-se inclusiv la cel mai mare preț practicat și de distribuitorii producătorului, fără însă a avea vreun temei legal pentru argumentele arătate la primul motiv de apel. Este nelegal - în opinia apelantei - ca remunerația să fie stabilită în raport cu prețul practicat de distribuitor, când obligația de plată a remunerației cade în sarcina producătorului, acesta fiind singura persoană care își asumă "responsabilitatea organizării și realizării primei fixări a unei opere muzicale cuprinsă în videograme" [art. 106¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare]. Prețurile practicate de distribuitori nu pot fi controlate sub nicio formă de producătorul de videograme.

Completul de arbitri circumstanțiază stabilirea bazei de calcul în raport cu prețul practicat de distribuitori doar în situația în care producătorul "apelează" la distribuitori. Or, desfacerea unor produse presupune inevitabil dezvoltarea relațiilor comerciale cu diferite rețele de distribuție, producătorul nu vinde la bucată direct consumatorului, astfel încât nu se poate vorbi de ipoteza în care acesta nu "apelează" la distribuitori.

La art. 7 alin. 2 din metodologie se prevede că producătorul sau distribuitorul, în cazul în care nu întocmește catalogul cu prețurile PPD ori catalogul nu este disponibil publicului, va fi obligat la plata unei remunerații având ca bază de calcul "cel mai mare preț practicat de orice detailist pentru orice unitate din videograma relevantă". Această prevedere stabilită de completul de arbitraj vizează în fapt o conduită ipotetică de sustragere de la plata remunerației, reglementându-se o veritabilă sancțiune în cazul neconformării cu dispozițiile metodologice. Această măsură este considerată de apelantă ca lipsită de temei legal, întrucât organismul de gestiune are suficiente mijloace de control și de obținere a informațiilor și nici nu se impune ca aceste mijloace să fie întărite sau substituie prin aplicarea acestei sancțiuni. De altfel, și acest preț "cel mai mare, publicat de detailist pentru orice unitate din videograma relevantă" nu este cunoscut producătorului videogramelor, așa încât prevederea este total inaplicabilă.

Având în vedere că nici metodologia privind drepturile mecanice pentru fonograme nu reglementează o astfel de sancțiune, același raționament trebuie urmat și în prezenta cauză.

În consecință, solicită apelanta ca noțiunea PPD-ului să fie aceea propusă de UPFR: "Art. 7. - (1) Baza de calcul al remunerațiilor o reprezintă cel mai mare preț publicat de producător în ziua ieșirii suportului înregistrat din depozitul producătorului, așa cum reiese din lista de prețuri ținută și publicată de acesta, preț la care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa o cantitate minimă dintr-un suport relevant, fără a beneficia de

niciun fel de reduceri, stimulente sau orice alt fel de diminuări ale prețului, denumit în continuare PPD".

În ceea ce privește baza de calcul pentru produsele solduri:

La art. 7 alin. 6 din metodologie, completul de arbitraj a stabilit că baza de calcul pentru solduri este determinată în funcție de "veniturile obținute de utilizator din vânzarea cu amănuntul a tuturor unităților astfel valorificate la preț de solduri". Prin trimiterea la prețul de vânzare cu amănuntul, remunerația este raportată la activitatea distribuitorului cu amănuntul, deși această activitate (vânzarea cu amănuntul realizată de distribuitor) nu este supusă autorizării în baza prezentei metodologii, iar acest preț din vânzarea cu amănuntul nu este cunoscut producătorului videogramei.

În consecință, solicită ca baza de calcul pentru produsele solduri să fie stabilită în raport cu valoarea de vânzare a tuturor unităților astfel vândute. O astfel de soluție ar corespunde și cu Decizia nr. 232/2008, menținută, în ceea ce privește reglementarea bazei de calcul, de Decizia civilă nr. 161 A din 23 mai 2010 a CAB, publicată prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 311/2010, fiind dovedit în practica europeană faptul că baza de calcul este aceeași atât în cazul fonogramelor, cât și în cazul videogramei.

Aceleași solicitări le are apelanta și pentru stabilirea bazei de calcul în cazul produselor mid, budget și solduri pentru argumentele prezentate mai sus.

IV. O altă critică adusă soluției adoptate de completul de arbitraj privește modalitatea de stabilire a remunerațiilor minime, respectiv faptul că acestea nu au fost stabilite prin raportare la evoluția actuală a vânzărilor de videograme, la prețul practicat de producătorii de videograme, la împrejurarea că, la nivel european, remunerațiile minime pentru videograme sunt aceleași ca și pentru fonograme și, nu în ultimul rând, la oferta UCMR-ADA nr. 1.118 din 9 martie 2011, în special în ceea ce privește produsele premium.

Se arată că toate aceste aspecte invocate, în raport de care a solicitat stabilirea remunerației minime, sunt în realitate criterii prevăzute de art. 131¹ din Legea nr. 8/1996, pe care completul de arbitraj trebuia să le analizeze și să le aplice corespunzător la stabilirea remunerației minime.

Este adevărat că, la nivel european, cuantumul remunerațiilor minime este mai mare decât cel stabilit de arbitri, însă și prețurile practicate în țările europene sunt net superioare celor practicate în România, drept pentru care nu ar fi fost echitabilă aplicarea acelor remunerații fixe într-un mod "tale quale".

Consideră apelanta că remunerația minimă nu trebuie să devină o formă de constrângere a producătorului, prin exercitarea unei presiuni asupra prețului practicat de acesta, și nici nu trebuie să substituie remunerația procentuală. Or, stabilirea unei remunerații minime neadaptată realităților românești conduce la astfel de consecințe.

Așa cum a reținut și instanța de apel în Decizia nr. 161 A din 23 mai 2010, "deși aparent stabilirea unei remunerații mai mici decât cea solicitată de UCMR-ADA dăunează autorilor, în condițiile în care comercializarea reproducerilor operelor muzicale pe piața românească se face la un nivel scăzut, menținerea prețurilor la un nivel echilibrat va conduce la creșterea vânzărilor și, implicit, a cuantumului remunerațiilor încasate de autori".

Motivarea remunerațiilor minime nu este suficient de explicită astfel încât să poată fi înțeles pe deplin raționamentul arbitrilor, ci, mai degrabă, se observă că s-a procedat la realizarea mediei aritmetice a remunerațiilor propuse de ambele părți pentru a stabili remunerația minimă finală pentru fiecare tip de produs, fiind doar puțin ajustate. Excepție de la această modalitate de calcul fac remunerațiile minime pentru produsele standard și mai ales produsele premium.

Deși s-a motivat necesitatea ca remunerațiile să nu fie crescătoare anual, având în vedere că veniturile obținute de producătorii de videograme sunt în scădere și că nu se poate face o previziune clară cu privire la vânzările de videograme muzicale, în realitate, chiar dacă au fost prevăzute remunerații fixe pentru toți anii, aceste remunerații au fost stabilite ca medie aritmetică a remunerațiilor propuse de UCMR-ADA în Adresa nr. 1.118 din 9 martie 2011, cuprinzându-se în acest fel și creșterile anuale solicitate de UCMR-ADA, astfel că soluția arbitrilor este contradictorie cu însăși motivarea ei.

Dacă arbitrii s-au raportat la ofertele propuse de părți în cadrul negocierilor, cu precădere la procesul-verbal din data de 22 februarie 2011 și la Adresa UCMR-ADA nr. 1.118 din 9 martie 2011, urmărind a reține numitorul comun al ambelor propuneri, acest raționament fiind folosit și pentru stabilirea remunerației procentuale de 7%, atunci ar fi fost firesc ca remunerația minimă să fie calculată în același mod, ca medie a remunerațiilor aferente anului 2011, conform celor propuse de părți, astfel încât acest calcul să corespundă motivării arbitrilor potrivit căreia "se vor stabili remunerații minimale fixe, și nu crescătoare în următorii ani".

În aceste condiții, remunerațiile minime corespunzătoare anului 2011 pentru produsul standard ar fi trebuit să fie de 1,1 lei $[(1 + 1,2) : 2 = 1,1]$, pentru budget 0,52 lei $[(0,44 + 0,6) : 2 = 0,52]$, pentru solduri 0,23 lei $[(0,22 + 0,25) : 2 = 0,23]$ și pentru produse premium 0,12 lei $[(0,1 + 0,15) : 2 = 0,12]$, net inferioare celor stabilite de arbitri.

În consecință, se solicită instanței ca remunerațiile minime să fie stabilite în cuantumul sus-arătat.

În subsidiar, pentru motivele arătate mai sus, se solicită instanței încuviințarea următoarelor remunerații minime: pentru produs standard - 1,1 lei, mid - 0,77 lei, budget - 0,52 lei, solduri - 0,23 lei și premium - 0,12 lei.

La stabilirea remunerației minime pentru produsele premium, solicită a fi avute în vedere și următoarele considerente:

În cazul produselor premium, arbitrii au apreciat că, în situația în care produsul principal (produsul promovat) devine videogramă, titularii de drepturi pot fi prejudiciați patrimonial, în lipsa stabilirii unei remunerații echitabile, iar pentru aceste considerente au stabilit o remunerație minimă de 0,60 lei.

Consideră apelanta că este criticabilă o astfel de analiză deoarece este total eronată; videograma care ajunge să fie vândută ca produs premium nu va putea fi niciodată considerată un produs principal deoarece, chiar prin definiția dată acestui tip de produs, acesta se distribuie numai împreună cu serviciul sau produsul promovat și cu scopul de a promova acel produs sau serviciu. În consecință, întotdeauna produsul premium va avea un caracter accesoriu pe lângă produsul sau serviciul promovat, fiindu-i recunoscută doar funcția economică de a promova, de a stimula vânzarea altor produse sau servicii. În aceste condiții, se dovedește total neîntemeiată concluzia trasă de arbitri că, în cazul în care produsul premium ar deveni produs principal, titularii de drepturi ar fi prejudiciați dacă nu s-ar prevedea o remunerație minimă consistentă.

Cuquantumul acestei remunerații este exagerat de mare și nu răspunde nicidecum realităților din industria muzicală. Ba, mai mult, această remunerație este mai mare decât cea pe care chiar UCMR-ADA a propus-o în cadrul negocierilor prin Adresa nr. 1.118 din 9 martie 2011.

Analizând "modul de calcul" al remunerației stabilite, se poate constata că arbitrii au făcut media aritmetică a remunerațiilor minime propuse de UCMR-ADA direct în arbitraj, pentru anii 2011-2014. Or, o astfel de abordare este contrară chiar deciziei luate prin hotărâre, în sensul că "se vor stabili remunerații minimale fixe, și nu crescătoare în următorii ani" de vreme ce remunerația de 0,6 lei conține solicitarea UCMR-ADA de creștere a remunerațiilor. Totodată, este contrară principiului abordat de arbitri, și anume media aritmetică a remunerațiilor minime propuse de ambele părți (astfel cum au procedat în cazul budget și solduri).

În fapt, produsele premium sunt vândute mult mai repede și într-un tiraj mult mai mare decât cele standard deoarece, de regulă, acestea sunt realizate la comanda unui comerciant care dorește să își promoveze produsele sau serviciile prin asocierea acestora cu o videogramă.

În aceste condiții, prețul de vânzare al videogramei în regim de produs premium este mult mai mic decât cel practicat pentru un produs standard și, pe cale de consecință, și remunerația minimă trebuie să fie mult mai mică decât cea corespunzătoare unui produs standard. Însă raportat la tirajul produselor premium de peste 30.000 de exemplare (spre deosebire de tirajul produselor standard de maximum 2.000 de exemplare), încasările sunt mult mai mari și remunerațiile, de asemenea.

V. Referitor la remunerația cuvenită autorilor pentru reproducerea și distribuirea pachetelor DVD + DVD sau DVD + mai multe DVD-uri:

Completul de arbitraj a prevăzut remunerații pentru pachetul format din fonogramă + videogramă premium și fonogramă + videogramă sau mai multe videograme, deși prezenta metodologie nu se referă la fonograme, ci doar la videograme. De altfel, chiar prezenta metodologie reglementează atât tipul videogramei, cât și remunerația corespunzătoare acesteia, atunci când videograma sau videogramele sunt asociate unui alt produs (fie el fonogramă sau alt produs multimedia). Din acest motiv, consideră apelanta că nu se impune o suprareglementare a "pachetelor"

aplicarea principiului de proporționalitate și a principiului de echitate. Mai mult, arbitrii au decis că "se datorează remunerația corespunzătoare pentru fonograma ..." fără a indica valoarea acesteia sau norma juridică ce-o reglementează, astfel încât să permită o aplicare corespunzătoare a acestor prevederi.

Arată apelanta că, din formularea dispozițiilor art. 6 alin. 3 pct. a), b), c) și d) din metodologie, se poate înțelege că pentru aceste "pachete" a fost stabilită o singură remunerație formată dintr-o remunerație procentuală (raportată la produsul principal) și o remunerație forfetară (asociată produselor atașate), stabilită în raport cu remunerația minimă pentru fiecare videogramă atașată produsului principal din pachet, fără însă a fi prevăzută o remunerație minimă în cazul acestor "pachete".

Consideră că, în mod echitabil, atât pentru titularii de drepturi, cât și pentru producătorii de videogramă, completul de arbitraj ar fi trebuit să prevadă o remunerație procentuală (principală), raportată la valoarea întregului "pachet" (la PPD-ul pachetului), și o remunerație minimă.

Remunerația procentuală pentru videograma produs principal de cele mai multe ori este necunoscută întrucât nu are un preț ca produs de sine stătător, ci este prevăzută un singur preț corespunzător pachetului din care face parte. Neputând determina "prețul" produsului principal, nu se poate determina nici remunerația corespunzătoare produsului principal și, în consecință, soluția arbitrilor este inaplicabilă.

Stabilirea remunerației procentuale (ca remunerație principală prevăzută de metodologie) reflectă, în esență, aplicarea criteriului prevăzut de art. 131¹ alin. 1 lit. f) din Legea nr. 8/1996, întrucât aceasta se raportează la "veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul ce face obiectul negocierii". Veniturile utilizatorilor sunt determinate de prețurile practicate de aceștia în piață, astfel că și remunerația trebuie raportată la prețurile videogramelor încasate de producători. Urmând același principiu, și remunerația minimă trebuie stabilită astfel încât să se asigure un echilibru între remunerația ce trebuie garantată titularilor de drepturi și veniturile producătorilor. O remunerație minimă mai mare decât cea care ar rezulta din aplicarea procentului de 7% asupra bazei de calcul (decât remunerația procentuală) ar conduce, în practică, la perceperea unei remunerații forfetare, într-un mod automat, fiind astfel eludate criteriile în funcție de care remunerația a fost stabilită, nemaiaivând nicio relevanță juridică veniturile producătorilor din vânzarea videogramelor, ci doar numărul de unități vândute de aceștia.

Apelanta solicită instanței de apel, având în vedere și propunerea consemnată în Procesul-verbal nr. 795 din 22 februarie 2011 și completată prin corespondența purtată cu UCMR-ADA pe e-mail în data de 28 februarie 2011, să stabilească o remunerație procentuală (principală), reprezentând 7% din PPD-ul pachetului, atât în cazul pachetului videogramă + videogramă, cât și în cazul videogramă + mai multe videogramă, și o remunerație minimă, după cum urmează: în cazul pachetului DVD+DVD premium (ambele videogramă) remunerația minimă să fie compusă din remunerația minimă a unui produs standard (videogramă) de 1 RON + remunerația minimă a unui produs premium pentru videogramă de 0,12 RON, în total o remunerație minimă de 1,12 RON; în cazul pachetului format din mai mult de 2 DVD-uri (videogramă) remunerația minimă să fie compusă din remunerația minimă corespunzătoare unui produs standard pentru videogramă de 1 RON + 20% din remunerația minimă corespunzătoare unui produs standard pentru videogramă (de 1 RON) pentru fiecare DVD atașat DVD-ului principal (adică 1 RON+ 20%* 1 RON pentru fiecare DVD atașat DVD-ului principal).

În ceea ce privește temeinicia remunerației procentuale solicitate, se arată că, la nivelul practicii europene, sunt prevăzute remunerații procentuale de aproximativ 7% din PPD-ul pachetului. Astfel, în Danemarca, Estonia, Finlanda, Letonia, Lituania, Norvegia, Suedia remunerația este de 7,2% din PPD, potrivit situațiilor remunerațiilor depuse chiar de către UCMR-ADA (secțiunea Dual disc audiovisual album).

În ce privește remunerația pachetului format din videogramă plus videogramă premium [art. 6 alin. 3 lit. b) din metodologie], consideră apelanta că raționamentul completului de arbitraj este întemeiat doar pentru stabilirea remunerației minime ce ar fi constituită din remunerația minimă corespunzătoare pentru videograma produs principal plus remunerația forfetară minimă pentru produsul premium. Acest raționament nu poate fi reținut în cazul stabilirii remunerației principale deoarece nu se încadrează în practică europeană invocată, practică pe care, de altfel, completul de arbitraj a avut-o în vedere la stabilirea remunerației procentuale pentru videograma standard.

În ceea ce privește remunerația pachetului format din videogramă plus videogramă sau multiplu [art. 6 alin. 3 lit. d) din metodologie], soluția completului de arbitraj este considerată de apelantă neîntemeiată deoarece, în varianta videogramă + videogramă, nu există situația ca ambele să fie produse standard sau unul standard și celălalt budget ori sold, ci doar situația produs standard + premium. Or, această situație este deja reglementată la pct. b) al articolului din metodologie.

Și în varianta videogramă + multiplu (două sau mai multe videogramă) este găsită de apelantă neîntemeiată soluția ca pentru fiecare produs suplimentar să fie percepută o remunerație fixă la nivelul remunerației minime din tabel, pentru aceleași argumente precizate anterior.

VI. Referitor la excluderea categoriei "produselor MID" din metodologie:

Este criticată soluția completului de arbitraj pentru neincluderea categoriei "produselor mid" - propuse și definite de UPFR ca fiind produsele cu un preț mai mic cu cel puțin 20% față de PPD (prețul standard). Completul de arbitraj a reținut că o astfel de categorie nu se regăsește în practica managementului colectiv al drepturilor de autor pe plan european. Consideră apelanta că un astfel de motiv nu poate justifica respingerea cererii de includere a categoriei mid, în condițiile în care realitățile românești impun o astfel de categorie. Este inechitabil ca remunerația să fie stabilită la prețul PPD când, în realitate, acest preț a scăzut cu cel puțin 20% față de PPD, însă nu într-atât de mult pentru a fi calificat produs budget (cu cel puțin 35% din PPD).

VII. Referitor la mențiunile ce trebuie să cuprindă catalogul producătorului

În art. 13 din metodologia stabilită de arbitri se prevede obligația "utilizatorilor" de a elabora trimestrial cataloage care vor cuprinde cel puțin lit. f): "PPD-ul pe fiecare videogramă muzicală și tip de suport". Această prevedere este inaplicabilă în susținerea apelantei - întrucât în decursul unui trimestru prețul produselor variază. Din acest motiv a considerat justificată cererea UPFR de a transmite lista de prețuri cuprinzând PPD-ul în mod separat de catalogul editat de producători, în caz contrar aceștia fiind puși în situația de a edita un nou catalog de fiecare dată când se modifică prețurile produselor. Or, această situație ar presupune costuri suplimentare și nejustificate în sarcina producătorilor.

De asemenea, publicarea listei de prețuri, respectiv indicarea PPD-ului pe fiecare videogramă muzicală și tip de suport, în catalogul de produse al producătorului este nejustificată atât timp cât prin dispozițiile art. 14 din metodologie se prevede obligația de raportare trimestrială a listei de prețuri (a PPD-ului). În această situație, producătorul este ținut a executa în fapt aceeași obligație (indicarea prețurilor) sub două forme diferite, prima, prin editarea catalogului și, a doua, prin transmiterea raportului către UCMR-ADA. Or, această situație este vădit injustă, menită doar a încălca birocratic activitatea producătorului.

În concluzie, se solicită ca PPD-ul produselor să nu fie editat în catalogul de produse, ci doar să fie transmis periodic către UCMR-ADA, sub forma unei liste de prețuri.

În drept, sunt invocate prevederile art. 131² alin. 9 din Legea nr. 8/1996, art. 282 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Apel legal timbrat.

Intimata a formulat întâmpinare, prin aceasta arătând în esență că:

Apelanta omite faptul că obiectul supus comercializării îl reprezintă opera muzicală și nu suportul fizic DVD. Drepturile patrimoniale asupra obiectului principal supus comercializării aparțin autorului (compozitor, textier), însuși legiuitorul dispunând faptul că drepturile producătorului au doar un caracter conex în raport cu drepturile de autor. Prin urmare, nu trebuie admisă încercarea apelantei de a conferi operelor muzicale și drepturilor autorilor acestora un caracter conex în raport cu drepturile producătorului.

În consecință, la stabilirea remunerației trebuie avută în vedere această delimitare importantă, ținând seama și de prevederile art. 92 alin. 1 din Legea nr. 8/1996 conform cărora "drepturile conexe dreptului de autor nu aduc atingere drepturilor autorului".

Mai arată intimata că metodologiile adoptate potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 8/1996 sunt opozabile erga omnes și nu doar părților din proces. Ca atare, acestea sunt opozabile, pe de o parte, tuturor autorilor sau altor titulari de drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale reprezentate de UCMR-ADA (inclusiv celor care vor acorda acesteia în viitor mandat de reprezentare), iar, pe de altă parte, tuturor celor care vor utiliza opere muzicale în modalitățile reglementate de metodologie, după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României.

La adoptarea art. 198-199 din Codul civil - arată intimata că nu a trebuit să se doveadă existența unor fapte ilicite și nici frecvența acestora. Legea civilă, în sensul larg, și, prin urmare, metodologia în litigiu se aplică numai pentru viitor, nasc raporturi juridice noi, astfel că nu se pot limita la raporturi juridice anterioare și nici nu se pot raporta la raporturi juridice născute anterior intrării lor în vigoare.

Precizează intimata că în Convenția de la Berna este recunoscut autorilor operelor artistice dreptul exclusiv de a autoriza reproducerea acestor opere, în orice mod și sub orice formă. Caracterul exclusiv al acestei autorizări nu permite statului sau altor autorități să intervină și să se substituie voinței autorului decât în situațiile de excepție expres stabilite prin art. 11 bis din menționata convenție.

Solicitarea făcută de apelantă, de a se pronunța o hotărâre prin care să fie instituite condiții/limite ale exercitării dreptului exclusiv ce revine autorului privind reproducerea operelor muzicale, contravine - în opinia intimatei - Convenției de la Berna care este aplicabilă în condițiile art. 20 din Constituția României.

În ceea ce privește primul motiv de apel, arată intimata că este nelegală și netemeinică critica prin care apelanta susține că nu este posibilă, din punct de vedere legal, autorizarea distinctă a dreptului de distribuire a operelor muzicale fixate pe fonograme, Legea nr. 8/1996 recunoscând autorilor două drepturi distincte și exclusive, respectiv dreptul de a autoriza sau interzice reproducerea și dreptul de a autoriza sau interzice distribuirea [art. 13 lit. a)].

Apelanta pretinde în mod eronat că prezumția instituită prin art. 14¹ din Legea nr. 8/1996 ar împiedica în toate cazurile existența și exercitarea distinctă a dreptului de distribuire. În realitate, potrivit art. 14¹ menționat, numai prin autorizarea distribuirii (vânzării) se prezumă epuizarea dreptului de distribuire pentru orice alte vânzări ulterioare. Prin urmare, legea nu exclude și nu îngrădește autorilor exercitarea independentă a celor două drepturi patrimoniale exclusive. Omite astfel UPFR faptul că art. 2 lit. f) din Legea nr. 8/1996 specifică în mod expres faptul că distribuitorul este obligat să obțină autorizație și să plătească remunerațiile numai în cazul în care dreptul de distribuire nu a fost epuizat.

Precizează intimata că dispozițiile art. 14¹ din Legea nr. 8/1996 se referă strict la actele juridice încheiate în temeiul acestei legi, orice acte juridice încheiate în altă țară nefiind supuse acestei prevederi, ci legii naționale din acel stat.

Critica formulată de apelantă este considerată ca neîntemeiată și prin raportare la prevederile art. 39 alin. 2 și 3 din Legea nr. 8/1996, text care stabilește expres că cesiunea (autorizarea exercitării) poate fi limitată la anumite drepturi sau la un anumit teritoriu. Astfel, printr-un contract încheiat cu autorul sau cu un organism similar UCMR-ADA din altă țară, dreptul de distribuire poate fi limitat la teritoriul acelei țări, caz în care dreptul de distribuire nu a fost epuizat (potrivit legii române) și pentru vânzarea pe teritoriul României a acelor opere muzicale.

Sub aspectul criticilor formulate de apelantă în ce privește definirea noțiunilor de produse premium, buget și solduri prin metodologie, se arată că și acestea sunt contrare prevederilor Convenției de la Berna. Completul de arbitraj nu putea să stabilească, în mod legal, modalități de exercitare a dreptului de reproducere în alte moduri decât cele care corespund voinței autorilor, nici instanța de judecată neputându-se substitui dreptului exclusiv ce revine autorilor, și să stabilească alte modalități de reproducere și distribuire a operelor pentru care au dreptul la remunerații.

În ceea ce privește definirea produselor premium, se arată tendința apelantei de a acorda în mod nelegitim opere muzicale și drepturilor de autor un caracter conex, astfel încât voința acestora să fie ignorată și supusă voinței producătorilor.

În condițiile în care prețul produsului promovat prin distribuirea împreună cu acesta a operelor muzicale crește, nu se mai poate reține că distribuirea opere muzicale ar avea în acest caz un caracter promoțional. În astfel de cazuri publicul cumpără - în susținerea intimatei - operele muzicale, și nu produsul promovat.

Consideră intimata ca este nelegală și netemeinică susținerea apelantei în sensul că nu ar putea impune distribuitorilor săi ca distribuirea produselor premium să nu conducă în realitate la vânzarea acestora prin creșterea prețului ziarelor/revistelor, în realitate producătorii de videograme având capacitatea ca prin contractele încheiate cu ziare/reviste să includă o clauză contractuală referitoare la modalitatea de distribuire a acestora.

Neîntemeiată este - în opinia intimatei - și critica formulată de apelantă în ce privește definirea dată prin metodologie bazei de calcul al remunerațiilor, critică în baza căreia s-a solicitat instanței să pronunțe o hotărâre prin care să instituie limite/condiții ale exercitării dreptului exclusiv ce revine autorului privind reproducerea operelor muzicale, inclusiv prin stabilirea unor remunerații contrare voinței autorului, contravenind astfel prevederilor Convenției de la Berna.

Contrar celor susținute de apelantă, art. 7 din metodologie are în vedere situația în care producătorul nu își comercializează singur videograma către vânzătorii cu amănuntul, ci apelează la un intermediar (distribuitor). Prin urmare, toate criticile formulate de apelantă referitoare la baza de calcul sunt - în opinia intimatei - străine de prevederile metodologiei. Reglementarea cuprinsă în menționatul art. 7 reprezintă modalitatea de determinare a bazei de calcul pentru situația în care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa o cantitate minimă din acea videogramă de la un distribuitor (angrosist) al producătorului. Consideră intimata că această reglementare nu obligă UPFR pentru prestația altei persoane, ci reglementează modalitatea de determinare a remunerațiilor în mod just și echitabil pentru drepturile corespunzătoare de reproducere și distribuire.

Precizează intimata ca apelanta omite și faptul că, potrivit art. 131 lit. h din Legea nr. 8/1996, legiuitorul acordă dreptul organismelor de gestiune colectivă de a solicita inclusiv intermediarilor informațiile necesare stabilirii remunerațiilor datorate de producător.

Este considerată de intimată și critica apelantei referitoare la baza de calcul (PPD-ul) pentru cazul în care nu este întocmit catalogul cuprinzând prețurile PPD. Metodologia nu face altceva decât să reglementeze modalitatea de determinare a remunerațiilor în cazul în care baza de calcul nu poate fi determinată pentru motivele specificate în metodologie. Reglementarea cuprinsă în metodologie nu reprezintă altceva decât o aplicare a art. 43 alin. 2 din Legea nr. 8/1996.

Tot neîntemeiate sunt considerate de intimată și criticile apelantei referitoare la baza de calcul pentru categoriile de produse "solduri", "premium", "budget", precum și cea prin care solicită ca un număr de 350 de exemplare să fie scutite de plata remunerației. O astfel de propunere este contrară Convenției de la Berna și art. 33 din Legea nr. 8/1996.

Criticile formulate de apelantă cu privire la remunerațiile minime stabilite prin metodologie sunt, de asemenea, neîntemeiate în opinia intimatei, pe de o parte, în raport cu dispozițiile Convenției de la Berna, iar, pe de altă parte, ținând seama de împrejurarea că UPFR omite faptul că sunt legitime demersurile și cererile autorilor de exploatare a operelor muzicale în interesul lor de a obține o remunerație echitabilă.

Intimata consideră că nu este echitabilă remunerarea propusă de apelantă întrucât: distribuirea produselor "premium" urmărește obținerea unor avantaje comerciale de către beneficiari; exploatarea operelor muzicale prin asocierea cu alt produs conduce la creșterea veniturilor aceluși distribuitor; suplimentar menționatele câștiguri, exploatarea operelor muzicale prin asocierea cu ziare/reviste este însoțită și de creștere de cca 5 ori a prețului produsului împreună cu care se distribuie opera muzicală; distribuirea unor produse (aparent gratuite) în cantități mari suprimă orice distribuție standard a acelei opere muzicale. Apelanta ignoră avantajele comerciale ale distribuitorilor de produse, avantaje comerciale rezultate din exploatarea operelor muzicale, propunând ca autorii să primească o remunerație minimă infimă, inacceptabilă pentru autori.

Precizează intimata că toate remunerațiile minime stabilite prin metodologie se situează sub nivelul celor corespunzătoare practicii europene.

În ce privește motivul de apel referitor la stabilirea unor modalități de determinare a remunerațiilor în cazurile în care sunt distribuite mai multe videograme sau videograme împreună cu fonograme, susține intimata că sunt neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de apelantă, în mod corect completul de arbitraj reținând că trebuie să existe o reglementare și pentru aceste situații. Nu au fost stabilite de către arbitri, în acest caz, remunerațiile pentru fonograme, metodologia făcând trimitere la remunerația pentru fonograme.

Solicitarea apelantei de a fi introdusă categoria de produse "mid" este, în opinia intimatei, neîntemeiată, o astfel de cerere contravenind atât modalităților de exploatare a operelor muzicale agreeate de autori la nivel național și internațional, cât și Convenției de la Berna. Categoria de produs "mid" nu a fost reglementată nici în cazul fonogramelor.

Consideră intimata ca în mod neîntemeiat pretinde apelanta că PPD-ul nu trebuie să fie inclus în catalog, această critică fiind contrară practicii europene în domeniu. PPD-ul este parte integrantă a catalogului. De altfel, vânzătorilor cu amănuntul le este pus la dispoziție tocmai catalogul de videograme, astfel că este firesc ca acesta să conțină informații privitoare la prețul la care oricare dintre aceștia pot achiziționa orice cantitate din

videograma aleasă.

În raport cu motivele expuse, solicită intimata respingerea apelului formulat de UPFR, ca neîntemeiat.

În procedura soluționării apelului, părțile au administrat probe cu înscrisuri.

Analizând apelul în raport cu actele și lucrările dosarului, cu criticile formulate și cu limitele stabilite prin art. 295 alin. 1 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 131² din Legea nr. 8/1996, Curtea reține următoarele:

I. În lumina prevederilor art. 130 alin. 1 din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor, printre obligațiile care revin organismelor de gestiune colectivă se numără și aceea de a elabora metodologii pentru domeniile lor de activitate, aceste metodologii fiind necesar a fi negociate cu utilizatorii (conform prevederii înscrise la lit. b din norma menționată).

Prin art. 131¹ alin. 2 din același act normativ este stabilită componența/structura comisiei în cadrul căreia se impune a se derula negocierea metodologiilor ce privesc modalitatea de determinare și de plată a drepturilor de autor, în sensul că:

"(2) Metodologiile se negociază în cadrul unei comisii constituite prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, emisă în termen de maximum 5 zile de la primirea cererii de inițiere a procedurilor de negociere. Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuielile organismelor de gestiune colectivă. Comisia de negociere este constituită din:

a) câte un reprezentant al principalelor organisme de gestiune colectivă, care funcționează pentru câte o categorie de drepturi, pe de o parte;

b) câte un reprezentant al principalelor structuri asociative mandatate de utilizatori, numit dintre acestea, și câte un reprezentant al primilor 3 utilizatori majori, stabiliți pe baza cifrei de afaceri și a cotei de piață a acestora în domeniu, cu condiția ca acestea să fie declarate la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor pe propria răspundere, precum și al societăților publice de radiodifuziune și de televiziune, după caz, pe de altă parte."

În speță, procedura de negociere a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale s-a derulat numai între intimata UCMRADA în calitate de organism de gestiune colectivă a drepturilor de autor asupra operelor muzicale și, de cealaltă parte, apelanta UPFR în calitate de reprezentant al producătorilor de înregistrări audiovizuale (utilizatori ai operelor muzicale gestionate de intimată).

Potrivit art. 106¹ din Legea nr. 8/1996:

"(1) Se consideră înregistrare audiovizuală sau videogramă, în sensul prezentei legi, orice fixare a unei opere audiovizuale sau a unor secvențe de imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunet, oricare ar fi metoda și suportul utilizate pentru această fixare.

(2) Producătorul unei înregistrări audiovizuale este persoana fizică sau juridică ce are inițiativa și își asumă responsabilitatea organizării și realizării primei fixări a unei opere audiovizuale sau a unor secvențe de imagini în mișcare, însoțite ori nu de sunet, și, în această calitate, furnizează mijloacele tehnice și financiare necesare."

În raport cu modalitatea în care este definită, prin norma juridică enunțată, în activitatea specifică categoriei producătorilor de înregistrări audiovizuale, nu există niciun temei spre a se include în aceeași categorie și distribuitorii, care reprezintă persoane ce intervin ulterior în procesul de comercializare a respectivelor înregistrări, fără a avea vreo legătură cu procedeul fixării operei muzicale.

Pentru a include și distribuitorii - priviți ca persoane a căror activitate este reprezentată exclusiv de distribuirea suporturilor - în categoria utilizatorilor cărora li se aplică Metodologia privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale, completul de arbitraj trebuia să constate în prealabil participarea la procedura de negociere (desfășurată prealabil etapei arbitrajului) a reprezentanților acestor intermediari, constatare care se impunea potrivit rigorilor stabilite prin normele procedurale speciale anterior enunțate, dar și în raport cu prevederile art. 131¹ alin. 1 lit. a și b, potrivit cărora:

"Metodologia se negociază de către organismele de gestiune colectivă cu reprezentanții prevăzuți la art. 131 alin. (2) lit. b), ținându-se seama de următoarele criterii principale:

a) categoria titularilor de drepturi, membri sau nemembri, și domeniul pentru care se poartă negocierea;

b) categoria de utilizatori pe care îi reprezintă la negocieri structurile asociative sau ceilalți utilizatori desemnați să negocieze."

Atâta vreme cât apelanta UPFR nu justifică calitatea de reprezentant al distribuitorilor ce intermediază transmiterea suporturilor pe care s-au realizat înregistrările sonore (angrosiștii indicați de intimată) către vânzătorii cu amănuntul, stabilirea - prin metodologie - de obligații în sarcina acestora a fost făcută de completul de arbitraj cu nesocotirea menționatelor reglementări procedurale speciale, ce au caracter imperativ.

Împrejurarea avută în vedere de completul de arbitri spre a dispune o astfel de măsură, și anume aceea că Legea nr. 8/1996 recunoaște titularilor drepturilor de autor atât dreptul de a autoriza sau de a interzice reproducerea operei, cât și dreptul de a autoriza sau de a interzice distribuirea operei, precum și posibilitatea epuizării dreptului de distribuire doar pe un teritoriu determinat nu pot constitui temei spre a se proceda la valorificarea acestora cu nesocotirea obligației ce revine titularilor de a negocia cu utilizatorii - în coordonatele reglementate prin legea specială - condițiile valorificării dreptului de a primi remunerațiile aferente utilizării (drepturi patrimoniale).

Concluzionând, Curtea constată că în mod eronat au fost incluși, prin hotărârea arbitrală apelată, și distribuitorii în categoria utilizatorilor cărora le este aplicabilă metodologia stabilită prin aceasta atâta vreme cât acești intermediari nu au fost reprezentați în cadrul procedurii declanșate pentru negocierea metodologiei.

Caracterul de opozabilitate pe care metodologia îl dobândește odată cu publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, are drept corelativ obligativitatea oricărui terț de a se abține la acte sau fapte de natură a aduce atingere drepturilor stabilite prin aceasta, însă nu poate avea ca efect stabilirea de obligații față de persoane străine de procedura negocierii. O asemenea concluzie este fundamentată atât pe reglementările legale speciale enunțate anterior, cât și pe prevederile art. 973 din Codul de procedură civilă - care consacră principiul relativității efectelor convențiilor - ținând seama că legiuitorul a lăsat titularilor de drepturi de autor și utilizatorilor unor astfel de drepturi posibilitatea de a negocia condițiile în care se determină și se plătesc remunerațiile aferente utilizării operelor, ceea ce conferă metodologiilor valențe convenționale.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că numai în privința activității de reproducere și distribuire ce se realizează de către producătorii de înregistrări audiovizuale poate avea efecte metodologia analizată în speță, urmând a fi exclusă din sfera acesteia activitatea de distribuire desfășurată de alte persoane care ar constitui verigi intermediare între respectivii producători și vânzătorii cu amănuntul ai suporturilor pe care s-au fixat operele muzicale.

II. Criticile formulate prin cel de-al doilea motiv de apel se referă la modalitatea în care completul de arbitraj a definit categoria de produse "premium".

Curtea notează că, potrivit art. 2 lit. c din metodologia stabilită prin hotărârea apelată, produsele "premium" au fost definite ca fiind acelea destinate exclusiv distribuirii către public în mod gratuit prin asociere cu un alt produs sau serviciu, fără majorarea prețului plătit în mod obișnuit de public pentru acel produs sau serviciu.

Condiția gratuității introdusă de arbitri în definirea menționatei categorii de produse - preluată din propunerea intimitei UCMR-ADA, dar neagreată de apelanta UPFR - nu poate fi reținută ca una rezonabilă în condițiile în care, astfel cum s-a reținut în analiza precedentului motiv de apel, metodologia are natură convențională și, astfel, se impunea ca ea să reprezinte rezultatul acordului de voință al părților ori, în lipsa unui astfel de acord, să fie expresia unui arbitraj judicios motivat relativ la aspectele care au condus la preluarea unei propuneri reclamate ca dezavantajoasă/prejudiciabilă de una dintre părțile implicate în negociere.

Susținerea apelantei în sensul că este necesar a se asigura integrarea noțiunii în ansamblul reglementărilor în vigoare privind gestiunea drepturilor mecanice (de reproducere și distribuire) în ce privește definirea categoriilor de produse (în sensul de suporturi pe care sunt fixate operele muzicale aflate în sfera de gestiune colectivă a intimitei UCMR-ADA) prin metodologiile elaborate constituie un argument deplin pertinent, neexistând nicio justificare rezonabilă pentru care obligațiile producătorilor de înregistrări audiovizuale să fie mai oneroase decât cele anterior

stabilite în procedura elaborării metodologiei care privește drepturile patrimoniale ale acreatorilor de drepturi în raporturile cu producătorii de fonograme (înregistrări audio). Fiind vorba de aceleași opere (muzicale), se impune ca și producătorilor de înregistrări audiovizuale să le fie stabilite obligațiile corelative menționatului drept în condiții similare cu obligațiile ce sunt stabilite în sarcina producătorilor de fonograme, cele două tipuri de utilizare fiind ele însele similare.

Stabilirea condiției gratuității pentru ca produsele/suporturile pe care sunt fixate operele utilizate de producătorii reprezentați de apelantă să fie vândute ca produse "premium" ar fi de natură a restrânge posibilitățile de desfacere a acestora în condițiile unei piețe concurențiale, fiind astfel impusă investitorului o condiționare de natură a descuraja cererea pentru acest gen de produse destinate, în principiu, obținerii unui profit prin comercializare, condiționare ce reprezintă în egală măsură o subordonare a drepturilor producătorului față de cele ale autorilor de opere muzicale.

Apărarea intimității în sensul că, în lumina reglementărilor din Convenția de la Berna, dreptul exclusiv al autorilor de opere artistice de a autoriza reproducerea acestor opere ar justifica impunerea condiției gratuității menționate mai sus este, în aprecierea Curții, nefondată pentru că respectivul drept nu poate fi privit în abstract, de sine stătător, atâta vreme cât - în situația analizată în speță - valorificarea lui se realizează doar prin intermediul suporturilor ce fixează operele, suporturi a căror realizare a fost făcută exclusiv prin responsabilitatea/efortul producătorului. Trebuie reținut că, pentru a ajunge la consumator/public, opera fixată pe înregistrările audiovizuale se află într-o conexiune necesară cu suporturile pe care s-a realizat o atare fixare, așa încât menționatul drept exclusiv al autorilor nu poate îngreuna drepturile concurente ce revin producătorilor.

Astfel cum intimata însăși a observat, drepturile ce revin producătorilor de înregistrări audiovizuale sunt conexe drepturilor de autor, ceea ce înseamnă că acestea sunt alăturate, neexistând suport legal spre a se proceda la o ierarhizare a lor și a se acorda astfel preferință voinței titularilor de drepturi de autor, în raportul juridic stabilit cu utilizatorii din această categorie.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea apreciază că este întemeiată critica apelantei în ce privește netemeinicia hotărârii arbitrale sub aspectul includerii condiției gratuității în definirea produselor din categoria "premium".

Înlăturarea acestei condiții privind gratuitatea produce consecința ineficienței și a celorlalte reglementări din cuprinsul metodologiei care au legătură cu aceasta, astfel că urmează a fi înlăturată măsura care a fost stabilită prin art. 9 de a se inscripționa pe coperta videogramii o mențiune privind caracterul gratuit al suportului respectiv.

Și în privința modalității în care au fost definite, prin hotărârea arbitrală apelată, produsele din categoriile "budget" și "solduri" sunt apreciate ca fiind întemeiate criticile formulate de apelantă, pentru considerentele care succed:

Completul de arbitri a indus, în definirea acestor categorii de produse, o condiție temporală, și anume aceea de a fi vorba de produse relansate la vânzare după mai mult de un an de la data lansării inițiale, respectiv de produse relansate la vânzare după cel puțin 18 luni de la data lansării.

Procedând astfel, ca și în cazul definirii produselor "premium", completul de arbitri a subordonat drepturile utilizatorilor/producătorilor celor ale autorilor operelor muzicale, limitând posibilitatea celor dintâi de a adopta strategii comerciale adecvate atingerii scopului pentru care și-au asumat responsabilitatea (incluzând și investiția financiară) fixării operelor, și anume acela de a vinde produsele obținute spre a-și recupera cheltuielile efectuate și totodată de a obține profit.

O astfel de subordonare nu numai că este lipsită de suport în prevederile Legii nr. 8/1996, dar este incompatibilă cu conceptul de negociere, care presupune discuții/tratative purtate în vederea încheierii unei convenții, cu situarea părților pe poziții de egalitate, și nicidecum situarea uneia dintre părți pe poziții de autoritate, cu drepturi preferențiale.

Nu există nicio rațiune de natură a justifica presupunerea intimității potrivit căreia suporturile pe care sunt fixate operele audiovizuale ar putea fi lansate pe piață de utilizatorii reprezentați de apelantă ca produse "budget" sau "solduri" cu nesocotirea/prejudicierea titularilor drepturilor de autor, atâta vreme cât utilizatorii înșiși au interesul de a obține pentru produsele puse pe piață un preț cât mai mare spre a realiza scopul pentru care au inițiat reproducerea operelor. În condițiile economiei de piață, utilizatorii vor fi cei dintâi interesați să valorifice produsele realizate la prețul de lansare, în acest mod realizându-se și valorificarea drepturilor de autor aflate în sfera celor gestionate de intimată, iar reducerea acestor prețuri (prin regruparea produselor în categoria "budget" sau "solduri") nu poate constitui decât expresia unor strategii comerciale menite să asigure valorificarea drepturilor încorporate în respectivele produse în condiții obiectiv impuse de mediul concurențial.

Pe de altă parte, Curtea constată că o atare condiție temporală nu se regăsește în metodologia în vigoare care privește remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale cuprinse în fonograme, astfel că - așa cum s-a reținut și în analiza referitoare la definirea produselor "premium" - apare ca fiind justificată solicitarea apelantei de a se asigura integrarea noțiunilor analizate în ansamblul reglementărilor în vigoare privind gestiunea drepturilor mecanice.

Drept consecință a constatării caracterului netemeinic al stabilirii condiției temporale în definirea celor două categorii de produse, se impune înlăturarea reglementărilor din art. 8 alin. 2 și din art. 10 ale metodologiei, prin care s-a stabilit modalitatea de determinare a remunerației pentru situațiile în care nu ar fi fost respectată respectiva condiție.

În schimb, Curtea apreciază că pentru asigurarea protecției titularilor de drepturi de autor este justificată introducerea unei prevederi relative la produsele "budget", simetrică celei care se referă la produsele din categoria "solduri", în sensul că nu se va considera vânzare budget vânzarea unor suporturi de produs conținând opere muzicale noi ce au fost fabricate special pentru vânzarea la preț redus față de PPD, această măsură urmând a forma conținutul art. 10 din metodologie.

III. Cu privire la criticile formulate de apelantă în legătură cu modalitățile de determinare a bazei de calcul specifice categoriei de produse standard, prin metodologia stabilită prin hotărârea apelată, Curtea constată că acestea sunt întemeiate față de argumentele expuse în analiza ce a fost făcută în privința primului motiv de apel și de concluzia reținută în sensul că distribuitorii (care nu sunt și producători ai înregistrărilor audiovizuale) nu trebuie incluși în categoria utilizatorilor în privința cărora a fost negociată metodologia referitoare la remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale pe înregistrări audiovizuale. Atâta vreme cât respectivii distribuitori nu sunt utilizatori în sensul acestei metodologii, se impune înlăturarea criteriului de determinare a bazei de calcul pentru remunerațiile datorate de producători la cel mai mare preț practicat de "distribuitorii producătorului, atunci când producătorul apelează la distribuitori" - criteriu care se regăsește în art. 7 alin. 1 din metodologie - pentru că în ipoteza păstrării unei astfel de dispoziții utilizatorii (producători) ar fi puși în situația de a plăti remunerațiile aferente utilizării în raport cu acte de comerț realizate de terțe persoane.

În ce privește modalitatea de determinare a bazei de calcul pentru produsele din categoria solduri, Curtea apreciază că nu are nicio justificare rezonabilă stabilirea bazei de calcul în raport cu veniturile obținute de vânzătorii cu amănuntul - astfel cum s-a făcut prin hotărârea arbitrală - acești vânzători fiind persoane străine de raportul juridic stabilit între titularii drepturilor de autor protejate și utilizatorii acestor drepturi. În condițiile în care remunerațiile ce fac obiectul metodologiei reprezintă contraprestații pentru reproducerea operelor muzicale, obligația de plată ce incumbă utilizatorilor nu poate justifica o altă bază de calcul decât veniturile pe care ei le realizează din utilizarea în acest mod a operelor, neexistând vreun temei ca ei să răspundă pentru eventualele beneficii de comerț realizate de alți comercianți ce intermediază ajungerea produselor la consumator.

În consecință, apare ca fiind justă propunerea formulată de apelantă de a se stabili baza de calcul a remunerațiilor pentru produsele din categoria solduri în raport cu valoarea de vânzare a acestor produse, astfel cum aceasta reiese din facturile emise de utilizatorii care le datorează.

De asemenea, Curtea apreciază ca fiind justă propunerea apelantei ca și în cazul produselor din categoria budget și premium în metodologia supusă analizei să se regăsească mențiunea potrivit căreia valoarea de vânzare a tuturor unităților vândute, care constituie baza de calcul stabilită prin hotărârea arbitrală, este aceea care rezultă din facturile emise de utilizatori. O atare mențiune este utilă pentru a se determina un reper obiectiv de reflectare a valorii la care vânzarea s-a realizat în mod efectiv, totodată fiind de natură a înlătura eventuale dispute ulterioare între părți cu privire la documentele în raport cu care ar urma să se procedeze la determinarea bazei de calcul.

Un argument suplimentar în sprijinul acestei soluții îl reprezintă și acela al necesității integrării noțiunilor utilizate în prezenta metodologie în coordonate similare celor din metodologia privind remunerațiile convenite pentru drepturile de autor din aceeași categorie pentru utilizarea lor sub

forma fixării lor pe înregistrări audio.

Aceluiași argument urmează a i se acorda eficiență și în stabilirea numărului de produse ce pot fi oferite de producători de înregistrări audiovizuale cu titlu promoțional, fără plata drepturilor de autor, și, în consecință, urmează a se stabili acest număr la un maxim de 350 de exemplare, similar cantității de astfel de produse de care pot dispune în aceleași condiții producătorii de înregistrări audio.

În ce privește solicitarea apelantei de constituire și definire a unei noi categorii de produse, intitulate "mid", pe lângă cele care se regăsesc în art. 7 din metodologie (respectiv: promoționale, standard, premium, budget și solduri), Curtea apreciază că nu poate fi reținută o justificare rezonabilă pentru o astfel de lărgire a sferei de calificare a produselor, în absența acordului celeilalte părți implicate în procedura de negociere, care reprezintă interesele titularilor de drepturi de autor. Aceasta cu atât mai mult cu cât - astfel cum s-a reținut prin hotărârea arbitrală - o astfel de categorie nu se regăsește în practica managementului colectiv al drepturilor de autor pe plan european.

Apreciază instanța că prin categoriile de produse ce au fost deja definite în metodologie s-a realizat o acoperire adecvată a etapelor ce ar putea fi parcurse, în parcursul lor comercial, de suporturile pe care sunt fixate operele muzicale, totodată constatând că introducerea acestei noi categorii de produse ar fi în contradicție cu criteriul (pe care însăși apelanta l-a reclamat) căruia i s-a dat eficiență în considerentele care preced - acela al asigurării integrații noțiunilor analizate în ansamblul reglementărilor în vigoare privind gestiunea drepturilor mecanice, atâta vreme cât în metodologia ce reglementează remunerațiile convenite aceluiași titulari de drepturi de autor pentru operele muzicale fixate pe suporturi audio nu este stabilită o astfel de categorie de produse.

IV. Apelanta critică modalitatea în care completul de arbitraj a stabilit remunerațiile minime, prin prisma faptului că nu s-a ținut seama de: evoluția actuală a vânzărilor de videograme; de prețul practicat de producătorii de videograme; de împrejurarea că, la nivel european, remunerațiile minime pentru videograme sunt aceleași ca și pentru fonograme; de oferta UCMR-ADA nr. 1.118/09.03.2011 în special în ce privește produsele premium.

Critica astfel formulată de apelantă apare ca fiind pertinent în condițiile în care valorile remunerațiilor minime evidențiate în art. 6 alin. 2 din metodologie au coordonate diferite de cele care se regăsesc în propunerile părților implicate în procedura de arbitraj și, pe de altă parte, nu a fost expus niciun considerent de natură a justifica o concluzie în sensul caracterului echitabil al remunerațiilor minime astfel stabilite.

În plus, completul arbitral a reținut că veniturile obținute de utilizatori sunt în scădere și nu se poate face o previziune clară cu privire la vânzările de videograme muzicale.

În raport cu constatarea astfel făcută, stabilirea unei remunerații minime procentuale trebuia să se situeze cel mult la nivelul celei propuse pentru anul în curs, spre a nu exista contrarierate între soluția adoptată și motivul ce a condus la aceasta.

Pe de altă parte, Curtea apreciază că primirea propunerii făcute de intimata UCMR-ADA de a fi stabilite remunerații minime pentru utilizarea drepturilor de autor asupra operelor muzicale, pe înregistrări audiovizuale, în cantumuri diferite de cele care se cuvin aceluiași titulari pentru situațiile în care operele lor sunt utilizate pe înregistrări audio nu are nicio justificare atâta vreme cât este vorba de același gen de utilizare a operelor respective. Atâta vreme cât nu există o minimă aparență a obținerii de către utilizatorii-producători de înregistrări audiovizuale, din exploatarea în acest mod a operelor muzicale, a unor beneficii suplimentare celor care se obțin în ipoteza exploatării lor de către producătorii de înregistrări audio (fonograme), propunerea făcută de apelanta UPFR în sensul că remunerațiile minime datorate de cele două tipuri de utilizatori să fie similare concorda caracterului echitabil al remunerației pe care sunt îndreptățiți să o primească respectivii titulari cu titlu de contraprestație pentru utilizarea operelor.

Având în vedere aceste considerente, Curtea urmează a proceda la modificarea acestei dispoziții a hotărârii arbitrale, în sensul că remunerațiile minime stabilite la art. 6 alin. 2 din metodologie vor avea același nivel cu cel din Metodologia privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale prin intermediul înregistrărilor audio.

În ce privește argumentul completului de arbitri în sensul că în cazul produselor premium ar fi necesar a se stabili un "tarif minim" justificat de temerea că acest tip de produs să nu devină produsul principal, Curtea apreciază că o asemenea premisă nu numai că se distanțează de modalitatea în care au fost definite (chiar prin metodologie) produsele din categoria menționată, dar pornește de la o prezumție de rea-credință a utilizatorului ce este contrară prevederilor art. 1899 alin. 2 din Codul civil conform căruia: "Buna credință se presupune totdeauna (...)."

V. Stabilirea, prin metodologie, a modalității de determinare a remunerațiilor corespunzătoare pachetelor fonogramă + videogramă premium, videogramă + videogramă premium, fonogramă + videogramă sau multiplu, videogramă + videogramă sau multiplu nu poate fi apreciată ca neîntemeiată sau neoportună - astfel cum susține apelanta - în condițiile în care nu există vreo limitare legală sub aspectul lămuririi unor astfel de aspecte.

Menționata reglementare nu face altceva decât să lămurească situații echivoce ce ar putea fi generate fie de vânzarea în asociere a suporturilor care încorporează drepturi care intră atât în sfera de reglementare a prezentei metodologii, cât și în sfera de reglementare a celei care privește înregistrările audio, fie de vânzarea în asociere a unor suporturi diferite ce încorporează drepturi de autor care interesează prezenta metodologie.

Reglementarea criticată nu conține vreo dispoziție referitoare la modalitatea de determinare a remunerației ce se datorează pentru fonograme - astfel cum pretinde în mod eronat apelanta -, ci se limitează la a face trimitere la reglementările din metodologia elaborată pentru respectiva categorie de suporturi, respectând coordonatele în care remunerațiile aferente drepturilor de autor sunt stabilite pentru fiecare categorie de suport ce se regăsește în pachetul astfel comercializat.

Stabilirea unei remunerații minime pentru aceste pachete de suporturi pe care sunt înregistrate opere muzicale, ca și oportunitatea stabilirii unei remunerații procentuale (principale) raportate la valoarea întregului pachet constituie chestiuni care ar fi presupus o derogare de regulile stabilite prin ansamblul metodologiilor analizate și, respectiv, prin cea privind regimul remunerațiilor convenite pentru fonograme, derogare care nu poate fi justificată - în absența acordului titularilor de drepturi de autor (parteneri de negociere) - pentru considerentul nerelevant că suportul pe care este fixată opera muzicală nu este alăturat unui produs dintr-o altă categorie.

Este nefondată și afirmația apelantei potrivit căreia situațiile reglementate la lit. b și d ale art. 6 alin. 3 din metodologie ar avea același obiect, această susținere fiind făcută cu neobservarea faptului că prima reglementare se referă la ipoteza în care una dintre videograme este oferită de vânzătorul cu amănuntul cu titlu de bonificație ("bonus"), în timp ce cea de-a doua nu face referire la o asemenea particularitate a vreuneia dintre videogramele aflate în pachetul astfel pus în vânzare.

VI. Cu privire la neinclusiunea în metodologie a categoriei de produse "mid", urmează a se constata că această chestiune a fost analizată în cadrul celui de-al treilea motiv de apel, reținându-se justetea soluției astfel adoptate de completul de arbitri.

Nefiind expuse argumente noi în formularea acestui motiv de apel, prin care apelanta a readus în discuție chestiunea legată de categoria de produse menționată, Curtea apreciază că nu este necesar a se relua analiza făcută în precedent.

VII. Perioada de un trimestru prestabilită de completul de arbitri pentru elaborarea listelor de prețuri/catalogelor ce conțin PPD-ul care constituie baza de calcul pentru remunerațiile convenite titularilor de drepturi de autor reprezentate de intimată este apreciată de Curte ca fiind inadecvată realităților specifice economiei de piață, în care raportul dintre cerere și ofertă influențează determinant prețul la care vânzarea unui produs satisface obiectivul oricărui comerciant de a obține un câștig, iar încorsetarea utilizatorilor-comercianți în niște prețuri fixe pe o perioadă de 3 luni poate avea drept consecință punerea acestora în imposibilitate de a desfășura un comerț adaptat acestor realități. Chiar în ipoteza în care respectivele liste de prețuri/cataloge ar produce efecte numai între utilizatori și titularii de drepturi de autor ce sunt reprezentați de intimată, menționata măsură poate avea un caracter prea oneros pentru cei dintâi, pentru că ar putea fi puși în situația de a plăti remunerații aferente drepturilor de autor în raport cu niște prețuri pe care nu le-au putut obține în piață.

În consecință, urmează a se înlătura mențiunea făcută în art. 13 al metodologiei, potrivit căreia catalogul ce conține lista de prețuri trebuie elaborat trimestrial.

Curtea apreciază că nu poate fi reținută susținerea apelantei în sensul că ar fi injustă măsura stabilită de completul de arbitri de a se include în

catalogoagele pe care le elaborează utilizatorii pe care îi reprezintă (și) lista ce cuprinde prețul videogramelor, în condițiile în care respectivele cataloage reprezintă un reper obiectiv, accesibil deopotrivă titularilor de drepturi de autor și comercianților interesați să cumpere și/sau să revândă suporturile pe care sunt fixate operele muzicale, putând asigura astfel premisele transparenței și predictibilității în ce privește valorificarea drepturilor patrimoniale generate de punerea în comerț a respectivelor suporturi.

Având în vedere considerentele expuse și dispozițiile legale menționate, Curtea urmează a face aplicarea prevederilor art. 296 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 131² alin. 9 din Legea nr. 8/1996, dispunând modificarea hotărârii arbitrale apelate potrivit dispozitivului prezentei decizii.

În temeiul art. 274 coroborat cu art. 276 din Codul de procedură civilă, Curtea va compensa, parțial, cheltuielile de judecată efectuate de părți - ținând seama de împrejurarea că au fost găsite întemeiate numai o parte a motivelor de apel și va dispune obligarea intimatei la plata către apelantă a sumei de 2.500 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentate de taxa de timbru și onorariu de asistență juridică.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D E:

Admite apelul formulat de apelanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, cu sediul în municipiul București, sectorul 1, bd. Nicolae Titulescu nr. 88 B, împotriva Hotărârii arbitrale din data de 11 iulie 2011, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în Dosarul de arbitraj nr. 2/2011, în contradictoriu cu intimata Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România - Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), cu sediul în municipiul București, sectorul 1, Calea Victoriei nr. 141.

Modifică în parte hotărârea arbitrală apelată, în sensul că:

Art. 1 va avea următorul cuprins:

"Reproducerea și distribuirea pe teritoriul României a operelor muzicale cuprinse în videograme, fixate pe orice tip de suport, se poate face numai în baza unei autorizații licență neexclusivă și prealabilă, încheiată cu organismul de gestiune colectivă a drepturilor de autor din domeniul muzical."

Art. 2 lit. c, d, e și f vor avea următorul cuprins:

"c) produs premium - suportul înregistrat oferit ca bonus pentru promovarea altor produse;

d) produs budget - suportul pe care sunt reproduse opere muzicale oferit spre vânzare la un preț mai mic cu cel puțin 35% față de prețul de lansare;

e) solduri - produsele distribuite în scopul lichidării unui stoc de suporturi pe care sunt reproduse opere muzicale;

f) utilizator - orice persoană juridică sau persoană fizică autorizată, care realizează sau organizează realizarea de copii ale uneia sau mai multor opere muzicale pe care le pune în circulație în scopul distribuirii către public."

Art. 6 alin. 2 va avea următorul cuprins:

"În niciun caz remunerația datorată de utilizatori pentru fiecare copie nu va fi mai mică decât remunerațiile menționate în tabelul următor:

An/Categorie produs	Standard	Budget	Premium	Solduri
2011	1 leu	0,44 lei	0,12 lei	0,22 lei
2012	1 leu	0,44 lei	0,12 lei	0,22 lei
2013	1 leu	0,44 lei	0,12 lei	0,22 lei
2014	1 leu	0,44 lei	0,12 lei	0,22 lei"

Art. 7 va avea următorul cuprins:

"(1) Baza de calcul al remunerațiilor o reprezintă cel mai mare preț publicat de producător în ziua ieșirii suportului înregistrat din depozitul producătorului, așa cum reiese din lista de prețuri ținută și publicată de acesta, preț la care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa o cantitate minimă dintr-un suport relevant, fără a beneficia de niciun fel de reduceri, stimulente, bonusuri sau orice alt fel de diminuări ale prețului, denumit PPD (published price for dealers).

(2) Pentru videogramele distribuite publicului cu titlu promoțional, gratuit, baza de calcul al remunerației o reprezintă valoarea totală a costurilor de producție a videogramelor ca produs final. Producătorii pot oferi cu titlu promoțional, fără plata drepturilor de autor, cel mult 350 de exemplare din fiecare videogramă și numai din primul tiraj.

(3) Baza de calcul pentru produsele budget sau pentru produsele premium o reprezintă valoarea de vânzare a tuturor unităților astfel vândute, așa cum aceasta rezultă din facturi.

(4) Baza de calcul pentru produsele solduri o reprezintă valoarea de vânzare a tuturor unităților astfel vândute, așa cum aceasta rezultă din facturi.

(5) Remunerațiile se determină după următoarea formulă:

$7\% \times \text{baza de calcul} \times \text{numărul de unități reproduse și distribuite în perioada de raportare.}$ "

Art. 8 va avea următorul cuprins:

"Nu este considerată vânzare la solduri vânzarea unor suporturi dintr-o videogramă ce au fost fabricate în scopul vânzării la prețuri de solduri."

Art. 9 va avea următorul cuprins:

"Nu va putea fi distribuită gratuit în scop de promovare sau ca produs premium decât videograma muzicală pe care s-a înscris pe copertă și pe suport: «Se distribuie numai împreună cu...»."

Art. 10 va avea următorul cuprins:

"Nu este considerată vânzare budget vânzarea unor suporturi de produs conținând opere muzicale noi ce au fost fabricate special pentru vânzarea la preț redus față de PPD."

Art. 13 alin. 1 va avea următorul cuprins:

"(1) Utilizatorii sunt obligați să elaboreze cataloage care vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) titlurile videogramelor muzicale;
- b) autorii operelor muzicale;
- c) titlul operelor muzicale;
- d) numărul de catalog;
- e) tipul suportului (compact disc, casetă audio, DVD, CD-ROM etc.);
- f) PPD-ul pe fiecare videogramă muzicală și tip de suport."

Păstrează celelalte dispoziții ale hotărârii arbitrale apelate.

Compensează parțial cheltuielile de judecată ale părților și obligă intimata UCMR-ADA la plata către apelantă a sumei de 2.500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 9 iulie 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile
Grefier,
Elena Dana Ciobanu